

Coderch

Es d'agraïr que en temps de ràpits oblits la Generalitat i la Academia de Sant Jordi recuperin la figura de José Antonio Coderch creant uns premis en homenatge a la figura il.lustre del que, penso, un dels nostres mes grans arquitectes.

“En estos menesteres lo que se puede aprender puede no servir para nada”. Aquesta sentència, que li vaig sentir dir a Coderch, m'acompanya, encara avui, en quant traspasso la porta del meu estudi, la he feta servir en algún escrit i també ha estat present en els anys que he dedicat a la ensenyansa. Frase escoltada en uns anys de la meva formació en els que Coderch i el seu entrenyable Rafael Santos Torroella esdevenen figures a les que admires i que pasaran a ser a la fi i amb el pas del temps els “mestres” reconeguts. Doncs bé, conec José Antonio Coderch de la mà de Rafael Santos Torroella, allà pels començaments dels anys seixanta. Santos Torroella ens citaba sovint per anar a sopar a tot un petit grup –els Coderch, amb alguna frecuencia els Tàpies, els Santos i nosaltres- a un dels seus restaurants recentment descuberts. Sovint era un de petit davant del mercat de Gracia. El seu altell, que era on ens situabem s'em convertia en una mena d'Aula Magna, en un magisteri. Era com si cada paraula, com si cada frase, cada concepte m'obris nous camins, noves maneres d'entendre, noves maneres de veure. A la fi era un grup amb gran concexió amb el mon visual i que va dibuixar uns temps creatius realment importants. D'aquells anys deu datar el dibuix que li vaig fer, molt esquemàtic, del seu perfil unamunia amb la llavors inseparable pipa. (I es per aquest dibuix reproduït en algún llibre de Coderch pel que l'amic Bonet em va convidar a formar part d'aquest jurat. I tindrè que afegir que quasi be sempre que he format part d'un jurat he sortit amb alguna cosa nova apresada. Normalment han estat jurats de pintura, pero amb aquest es la tercera vegada que participo en un jurat d'arquitectura. Tinc molts i molt bons amics arquitectes. Avans d'aques parentesi havia dit de l'inseparable pipa. Coderch era, crec, home de rauxes i cada una d'elles arrossegaba la seva gran passió. Les pipes, el bleisers blaus, els descapsuladors d'ampolles... etc. etc. i la fotografia i les màquines de fotos i el laboratorí...

L'obsesió per la fotografia el porta a cercar un ambient que li fos favorable. El trobà a les corrides de toros, a les tardes de toros, tardes que han quedat resumides en el magnífic àlbum “Del Toreo” que amb un texte preliminar de José Bergamín i una gouache d'Antoni Tàpies es va exposar, diria que a finals dels anys setanta a la desapareguda Sala Gaspar del carrer de Consell de Cent.

Aquest àlbum “Del Toreo” mel vaig poder obsequiar a través d'Ana Maria en aquest passat Nadal. Forma part, des de a les hores, de la nostra col.lecció d'objectes mes estimats.

Fent una mica de “zappin” i per acabar tirant encara mes enrera el temps, per a mi, per els que en aquells temps eram aprenents de pintor, que començavem a despertar al mon i havien tres o quatre coses que es van convertir en els nostres paradigmes de lo modern: Els Salons d'octubre, El Grup R i la casa de la Barceloneta de José Antonio Coderch.